

Ben Koşarken de Seni Sevmiyorum Hüsnüye

— kul mehmet · 08 Eylül 2024

Ben Koşarken De Seni Sevmiyorum Hüsnüye

Hüsnü'ye, seni sevmek değil, yaklaşman içimde bir yangın başlatırken, bu yangını söndüremiyorum; aynı zamanda kalbimde soğuk rüzgâr estiriyor, üşüyorum. Her gün seni düşündüğümde, kaçmanın yollarında içimdeki sancılar daha da artıyor. Gözlerin, hayatımın en karanlık anlarında bile parlayan bir yıldız gibi parlamıyor nedense! Hayallerimde seninle yürüdüm, lakin ara dar sokaklara sığamadık. El ele tutuşup güneşin batışını izleyemedim; oturduğumuz banklar, kemiklerinin iri olması nedeniyle hepsi kırıldı. Ama gerçek dünyada, bu hayaller yalnızca senin dünyanda bir hayal olarak kaldı. İçimdeki bu aşktan kaçmak, buna aşk demekle aşka kaba gelecek kusura bakma aşk, bir yudum suya hasret kalmak gibi; her an seni özlemiyorum. Seni sevmek, en güzel duygulardan biri değil, aynı zamanda en büyük acılardan biri. Her gün cesaretimi toplayıp kaçmayı düşündüm ama korkularım beni durdurdu; üstüme düşersin, altında kalırım diye çok korktum, belki çekincem buydu! Belki de en büyük korkum, senin bu duyguları reddetmemendi, üstüne düşmendi.

Hüsnüye, seni sevmemenin getirdiği bu sancılarla baş başa kalmak zorundayım. Ama yine de seni sevmemek, hayatımın en acı hatırası olarak kalmayacak. İçimdeki bu sancı, hiçbir zaman aşk diyerek dile gelmeyecek; yok, hiç dile gelmeyecek, dilsiz, lal kalacak çünkü seni aşkla sevmiyorum ki, belki de sonsuza dek kalbimde bu acıların saklı kalmasının neticesinde hep üşüyeceğim. Seni sevmek, üçgenin iç açılarının toplamından daha zordu sana anlatmak. Her bir duygum, açıların kesiştiği noktada birikiyor,

kırılıyordu. Gözlerindeki derinlikte kaybolmamak, içimdeki karmaşayı daha da artırıyordu.

Ama bir gün, bu karmaşanın içinde cesaret bulup sana açılmayı denemeyeceğim; deneme yanılma payını hesap ederek sana açılmayacağım, bir pencere gibi. Belki de duygularımı ifade etmek için karakola giderek ifade vereceğim; onlar ifade almaktan anlamaktan hoşlanırlar. İçimdeki bu yangını ancak onlar söndürecek, seni tutuklayacaklardır. Her kelime, içimdeki bu aşkı dışarıya vurmanın bir tırmanışıyla sana varmanın yolunu umut etme bir yol asla ve asla olmayacak.

Hüsnüye, seni düşündüğüm her an, içimdeki bu karmaşanın daha da derinleştiğini hissediyorum. İç derinliğimin açıları büyürken, dış açılarımın çapı küçülüyor, çaptan düşüyorum. Ama yine de seni sevmemenin getirdiği bu sancılarla baş başa kalmak zorundayım, çünkü bayağı ağrısın ve bu ağırlığın getirdiği dengesizlik problemiyle yaşamak, bu denklemi çözmek zorundayım. Matematik hocama sordum; denklemin dengesizliği ve ağırlığının altında kalmam, bunu çözümsüzlüğe ittiğini, çözümünün zor olduğunu söyledi. Seninle olan hayallerim, bir denklemi çözmek gibiydi; her bir his, birbirini etkiliyor ama doğru cevabı bulamıyordum, çözemiyordum, dağılıyordum.

Bu aşk, bir matematik problemi gibi karmaşık ama bir o kadar da güzel değildi; sancıyı çeken ben, bana naz yaparak zor da olsa sev diyen sendin. Belki de bir gün, bu denklemi çözecek cesareti bularak tüm kaçış yollarını kapatacağım. Ama o güne kadar, içimdeki bu paradoks, yaradoks, boks maçıyla parçalanmış duygularla yaşamaya devam edeceğim. Her gün, beni sevmek için yeni yollar ararken, o yollar içinde kaybolurken içimde bir umut ışığı yanıyor. Bu duygularım seninle hiç buluşmayacak diye. O zaman, içimdeki bu aşkın gerçek olmayan anlamını anlayabileceksin; lakin karşıdan bakınca bu hiç mümkün görünmüyor.

Bu sancılarımın açılarını felsefecilere sordum; "Sancılarını unut," dediler. Ama nasıl unutulabilir ki içimde sen bana koşarken o ağır cüssenle? Her düşüncemde, her anımda senin cüssenin ağırlığının feryadı yankılanıyor: "Benden kaçamazsın," diyerek. Sana olan sevgisizliğim, içimdeki bu sancıları daha da derinleştiriyor. Felsefecilerin söyledikleri, belki de bir gerçek ama benim kalbimdeki bu aşk değil ki; unutulmaz bir yara gibi. Her gün seni düşündüğümde bu yara yeniden kanıyor. Hüsnüye, içimdeki bu duyguları bastırmak istesem de, her seferinde seni hatırlamak zorunda kalıyorum. Gözlerin, gülüşün, her anı; hepsi içimde bir iz bırakmıyor. Unutmak, belki de en büyük hayalperestliktir; o yolu da bulamıyorum.

Seninle olan hatıralarım, bir gökyüzündeki yıldızlar gibi parlamıyor. Her biri, içimdeki bu sancıların bir parçası gibi parçalıyor beni. Ve her gece yıldızları seyrederken seni özlemiyorum çünkü sana çıkan yollarımda dikenler var, çukurlar var; geçemiyorum ki!

Bu itelemen, yuvarlaman, belki de unutulması en zor olanı değil; senin sevmemenin olasılıklarını hesaplıyorum. Hesap makinesi olasılık olanı yüz binde sıfır diyerek yanıyor. Ama yine de içimdeki bu

duyguları aşarak, senli sancılarımı kucaklayarak yaşamaya devam edeceğim. Çünkü sen, her şeyin ötesinde bana çok büyük geliyorsun. İki kere iki dört ederdi, seninle de ben bir etmez. Bunu anlamak çok mu zordu? Her şeyin matematiği basit görünse de, kalp hesapları karmaşık bir denklem gibi. Seninle bir bütün olmanın hayalini sen kurarken, bu denklemin çözümünü bulmakta zorlanıyordum. Her bir an, içimdeki bu baskıların ağırlığını artırıyor ama yine de senden kaçmakta zorlanıyorum; çünkü yakama yapışmış, "Beni sev, beni sev," diye bağıryorsun, yalvarıyorsun. Üstüme düşme olasılıklarını hesap ederken, on da on, "Üstüme düşme oranı," kaçamıyorum.

Hüsnüye, seninle olan bağımız sayılar gibi net değil; duygularımızın karmaşası içinde kaybolmuş durumdaydım. İki kere iki dört ederken ben neden bağımsız bir olamıyorum? Bu sorunun cevabını bulmak, içimdeki sancuları daha da derinleştiriyor. Belki de aşkın matematiği, basit bir formül değil; her an değişen bir denklem değildi seninle. Seninle birlikte bu denklemi çözmek istiyor ve senden kurtulmak istiyorum; senin beni sevme ihtimalin varsa, benim seni sevme ihtimalim hiç yok. Ama her seferinde itelemen, yuvarlaman içimdeki bu karmaşa beni kudurtuyordu. Seni sevmek, en zor denklemlerin bile üstesinden gelebileceğim bir güç vermiyor. Ama yine de bu karmaşıklığın içinde kaybolmak zorundayım. Belki bir gün bu denklemi çözecek gücü bulabilirim ve senden kaçabilirim çok uzaklara; kusura bakma.

Fiziki olarak sen kemikleri iri, ben zayıftım. Bu fizik kurallarına aykırı olsa da sen vardın fizikî açımda, fiziksel büyüklükte; bu da hayallerimin kadrajına sığmazken, sen sığdırmak için beni hep dışarıda bırakıyordun. Anla artık! Her bir anımızda bu çelişkili durumun getirdiği bir çekim alanı yok. Senin varlığın içimdeki boşlukları doldurmuyordu; kuşkuyla dolduruyordu.

Seninle yan yana geldiğimizde bu fiziksel farklılıklar bir anlam kazanmıyordu; farklı boyutların anlamsızlığı fark edilirken sen fark etmiyordun nedense. Kalbimdeki duygular, bedenimin ötesine geçmiyor; ruhlarımızın birleştiği bir alan meydana çıkarmıyordu. Dar sokaklara kaçarken ancak senden kaçabiliyordum çünkü sen sığamıyordun; kusura bakma. Her ne kadar görünüşte farklı olsak da, içsel bağımız her şeyin önüne geçemiyordu; geride içsel olmayan bağımsızlıkla, anlamsızlıkla sancılar içinde bırakıyordu beni. Hüsnüye, sen düşündüğünde bu fiziksel farklılıkların hiç önemi kalmıyordu sana göre ama bana göre çok önemliydi. İçimdeki bu anlamsızlık, tüm kuralları altüst eden bir güç değildi; beni sarmıyordu, açıkçası açık konuşayım. Seninle olan anılarım bu fiziksel dünya ile sınırlı kalmıyor; duygusuzluğumun derinliğinde kayboluyordum.

Belki de aşk, sadece fiziksel bir çekim değil; ruhların birbirine kenetlendiği bir deneyim değil, çekim alanı yok aramızda. Seninle olan bu bağımsızlık ilkesi, tüm fizik kurallarını aşan bir sevgi hikâyesi değil; sancuların çocuğum diyecek kadar acı çeken birisiydim. Bu yüzden içimdeki bu paradoksu yaşamamak için her gün yeniden cesaret bularak kaçamıyorum. Aynı okulda, aynı sınıftaydık. Çünkü sen benim için sadece fiziksel bir varlık değil; kalbimdeki en derin hislerimi yakan birisin.

Dar açılı sokaklarda yolunu beklerken, sen geniş açılı sokaklarda geçerken yolumuz hiç kesişmedi; bu bana uyuyordu. Dar sokakları bu nedenle çok seviyordum. Her gün bu sokaklar arasında kaybolmuş gibi hissetmiyorum, kendimi sensiz buluyordum. Seninle buluşmamayı hayal ederken, dar sokaklarımda yollarımızın ne kadar uzak olduğunu anlamak bana huzur veriyordu. Bu dar sokaklar, içimdeki duyguların karmaşasını simgeliyor; her köşe başında senden kaçarken, senin geniş açılı dünyanda olmadığım için seviniyordum. Senin geçişlerin, benim bekleyişlerime eşlik etmiyordu. Hüsniye, her an seni düşünmek, içimde bir umut ışığı yakmıyor; söndürüyor. Neden anlamıyorsun, sana defalarca söylememe rağmen. Ama bu ışık değil, aynı zamanda karanlık bir gölge gibi üzerimde dolaşıyorsun, bir karasaban gibi. Yollarımızın kesişmediği her an huzur buluyorum sensiz.

Belki de aşk, bazen birbirine ulaşmak için en dar sokaklarda beklemek demektir ama sensiz; mesela Müjgânla, Aylayla, Leylayla. Ve ben her gün bu dar sokaklarda seni beklemeye devam edeceğim. Çünkü içimdeki bu sevgi, her engeli aşacak kadar güçlü değil. Dar ve geniş sokakların birbirine kavuşma formülünü arama; içimdeki bu aşkın karmaşası daha da derinleşiyor ve ben derine düştükçe senden uzaklaşıyorum. Her iki yolun da kendine özgü bir güzelliği var ama neden bir araya gelemediğimizi anlamak zor olmasa gerek. Bu sokaklar, birbirine zıt olsa da belki de bir noktada kesişebilecekleri bir formülü yok. Her bir köşede senden kaçarken bu formülü çözmeye çalışıyorum. Seninle olan bağımız, bu sokakların birleşiminde saklı değil.

Hüsniye, belki de aşk, bu iki farklı yolun bir araya gelmemesi için gereken denklemdir deme sakın; böyle bir denklem yok. Dar sokaklar, içimdeki duyguların yoğunluğunu simgelerken geniş sokaklar, senin özgürlüğünü ve hayatın genişliğini temsil ediyor; anla artık, yorma beni. Dar sokak arasında kaybolmuşken seni bulmanın yollarını aramıyorum, kaçıyorum; anlasana. Aşkın formülünü çözmek değil, kaçmanın formülünü bulmak belki de en büyük çabam olacak. Çünkü seninle bu yolların kesiştiği o anı beklemek, içimdeki umudu canlı tutmuyor, kaçırıyor. Her gün, bu sokaklarda seni düşünerek ilerlemiyorum. Belki bir gün, bu dar ve geniş sokaklar bir araya gelse de ve kalplerimizdeki uyumsuzluk denklemsizlik aşkı hiçbir zaman etkisiyle güçlendirmeyecek yok edecek, anlasana artık. İki zıt kutbun çekim alanı olamayacağını mizahi bir dille anlatayım da anla artık ne olursun:

"Bir gün, Kuzey ve Güney Kutbu bir kafede karşılaştı. Kuzey Kutbu, sıcak bir çay sipariş ederken, Güney Kutbu hemen atıldı:

"Sen çay içiyorsun, ben de dondurma sipariş ettim! Nasıl olur da senin sıcak çayına yanaşabilirim ki?"

Kuzey Kutbu gülerek yanıtladı:

"Aynen öyle! Ben sıcaklıkla doluyum, sen ise soğuk bir buz, birbirimizi çekemeyiz. Seninle bir araya gelmemiz, kutupların birbirine sarılması gibi olurdu; sonuçta ya ben eririm ya da sen!"

Güney Kutbu, dondurmasını ağzına atarken:

"Evet, senin sıcaklığın beni eritmeden buluşmak mümkün değil! Düşünsene, ben eriyip ortalıkta su olsam, sen de beni çekmeye çalışsan, tam bir kaos olur!"

Kuzey Kutbu gülerek:

"Aynen! Zıt kutuplar bir araya gelmeye çalışırsa, ya biri diğeri yok eder ya da ortalıkta bir çamur havuzu olur. O yüzden, sen dondurmanı ye, ben de çayımı içeyim; böyle daha iyi!" (bu kısım Alıntıdır)

Mehmet Aluç

Not: Demirci kardeşimin "ben koşarken de seni seviyorum Hüsniye" yazısından ilham alarak tam tersini yazmaya çalıştım.